

Sygn. akt II K 430/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2017r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie, Wydział II Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Żmijewska

Protokolant: Anna Pietsch

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu : 4 października 2016 r., 25 listopada 2016r, 10 stycznia 2017r

sprawy: **Ł. P.**, s. M. i J. z domu R., ur. (...) w G., karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 28 marca 2016 roku około godziny 15:40 w B. uderzył pięścią w twarz M. N., czym spowodował u niego obrażenia w postaci rany tłuczonej wargi górnej oraz złamania zęba I górnego lewego, co łącznie spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na okres czasu powyżej dni siedmiu,

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

I. oskarżonego **Ł. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, tj. przestępstwa z art. 157 § 1 k.k., i za tak kwalifikowane przestępstwo na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 37b k.k. wymierza mu karę wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 46§2k.k. orzeka od oskarżonego **Ł. P.** na rzecz pokrzywdzonego M. N. nawiązkę w kwocie 500zł (pięćset złotych)

III. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 1, 2 i ust. 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych obciąża oskarżonego **Ł. P.** kosztami sądowymi w całości oraz wymierza mu opłatę w kwocie 180 (stu osiemdziesięciu) złotych.

Sygn akt II K 430/16

UZASADNIENIE

W dniu 28 marca 2016 roku pokrzywdzony M. N. wraz ze swoją dziewczyną N. K. (1) udał się z wizytą do znajomego K. P., który mieszka w B..

Pokrzywdzony zastał kolegę w garażu gdy ten zajmował się samochodem swego kuzyna – oskarżonego **Ł. P.**. Na miejscu był też sam właściciel auta. Gdy oskarżony **Ł. P.** zobaczył pokrzywdzonego zarzucił mu, że ten uszkodził jego auto urywając linkę od klapy przedniej. Pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzonym doszło do ostrej wymiany zdań. Widząc co się dzieje N. K. (2) powiedziała do swojego chłopaka aby wyszli. Gdy wychodzili oskarżony wybiegł za nimi, uderzył pokrzywdzonego z pięści w twarz.

Na skutek ciosu M. N. ukląkł i złapał się za twarz. Oskarżony próbował uderzyć go kolejny raz ale został powstrzymany przez N. K. (1). Pokrzywdzony powiedział oskarżonemu, że wybił mu zęba, ten słysząc to oddalił się z miejsca zdarzenia nie czekając na policję, którą wezwał M. N..

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego Ł. P. k. 11-13(akt prokuratora)

zeznania M. N. k. 3-4(akt prokuratora), 28v-29

zeznania N. K. (1) k. 6-7(akt prokuratora), 29-29v

zeznania K. P. k. 23-24(akt prokuratora), 50v

Na skutek uderzenia przez oskarżonego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci rany tłuczonej wargi górnej oraz złamania zęba I górnego lewego, co łącznie spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na okres czasu powyżej dni siedmiu.

Dowód : karta pomocy ambulatoryjnej k. 16 (akt prokuratora)

opinia biegłego k. 18-22(akt prokuratora)

Oskarżony Ł. P. ma (...). Jest kawalerem, mieszka z konkubiną i dzieckiem. Ma (...)wykształcenie, brak wyuczonego zawodu. Pracuje (...)jako(...).

Oskarżony był uprzednio karany sądownie za popełnienie czynu kwalifikowanego z art. 157§1k.k. Wyrokiem z dnia 20 czerwca 2013r Sąd Rejonowy w Goleniowie w sprawie o sygn akt II K 1100/12 wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. Wyrok uprawomocnił się 28.06.2013r.

Dowód : oświadczenie oskarżonego k. 11-11v(akt prokuratora)

dane osobo poznawcze k. 31(akt prokuratora)

karta karna k. 26(akt prokuratora)

odpis wyroku k. 28 (akt prokuratora)

Słuchany na etapie postępowania przygotowawczego, po przedstawieniu zarzutów oskarżony Ł. P. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż uderzył pokrzywdzonego, gdyż doszło pomiędzy nimi do rękoczynów, po tym jak zwrócił uwagę pokrzywdzonemu, że ma nie ruszać jego auta bo już mu je uszkodził. Wymierzili sobie po jednym ciosie i to pokrzywdzony go sprowokował wyzwiskami. Wskazał, że M. N. już wcześniej miał obrażenia wargi i może dlatego teraz po jednym uderzeniu doznał takich obrażeń.

Na etapie postępowania sądowego oskarżony nie składał wyjaśnień, zawiadomiony prawidłowo o terminie rozprawy i pouczone o skutkach niestawiennictwa - nie stawił się.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego k.11-13

Wyjaśnienia oskarżonego co do istoty sprawy pozostają w zgodzie z zeznaniami złożonymi przez pokrzywdzonego M. N. jak i pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków tj N. K. (1) i K. P..

Sąd dał wiarę zeznaniom wymienionych powyżej świadków. Są one spójne wewnętrznie nie sprzeczne, wzajemnie się uzupełniają tworząc logiczny ciąg zdarzeń.

W poczet materiału dowodowego sąd przyjął również opinię biegłego z zakresu medycyny. Biegły w oparciu o przedstawiony mu materiał dowody sporządził opinię odpowiadając w niej na postawione mu pytania. Sformułowane wnioski w sposób należyty uzasadnił.

Mając powyższe na uwadze sąd przyjął również wyjaśnienia złożone przez oskarżonego. Jedyne wątpliwości wskazane przez Ł. P., a dotyczące rozmiaru doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń zostały w całości w sposób nie budzący zastrzeżeń wyjaśnione na podstawie opinii biegłego.

Powołany jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego biegły wskazał, iż pokrzywdzony M. N. na skutek urazu działającego w krótkim czasie, zadanego z bardzo dużą siłą w skali siły człowieka, narzędziem obłym dość twardym, tępym i tępokrawędzistym jakim mogła być pięść dorosłego mężczyzny, doznał obrażeń narządu żucia tj rany tłuczonyj wargi górnej oraz złamania zęba pierwszego górnego lewego co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała jakim jest narząd żucia na okres czasu powyżej dni siedmiu w stopniu średnim.

Sąd dał wiarę zebranych w sprawie dowodom z dokumentów zarówno w zakresie ich autentyczności jak i zawartej w nich treści.

Na podstawie zebranego i ocenionego w sposób wskazany powyżej materiału dowodowego Sąd przyjął, iż oskarżony który w dniu 28 marca 2016 roku około godziny 15:40 w B. uderzył pięścią w twarz M. N. spowodował obrażenia ciała w postaci rany tłuczonyj wargi górnej oraz złamania zęba I górnego lewego, które to obrażenia naruszyły prawidłowe funkcjonowanie narządów ciała na okres powyżej dni siedmiu - swym zachowaniem wypełnił znamiona czynu opisane w art. 157 § 1 k.k.

Swym zachowaniem spowodował oskarżony powstanie opisanych w art. 157 § 1 skutków. Pojęcie „powoduje” obejmuje bowiem wszystkie zachowania, pozostające w związku przyczynowym i normatywnym ze skutkiem. W sprawie powyższej zeznania samego pokrzywdzonego pozwoliły na wykazanie, iż oskarżony zachował się w sposób wskazany powyższej a przeprowadzony dowód z opinii biegłych pozwolił na wykazanie związku przyczynowo skutkowego między zachowaniem oskarżonego a doznany przez pokrzywdzonego urazem tj. raną tłuczonyj wargi górnej oraz złamaniem zęba I górnego lewego.

Zaznaczyć należy, iż zachowanie oskarżonego obiektywnie naruszało wynikającą z naszej wiedzy i doświadczenia regułą postępowania z dobrem prawnym, jakim jest zdrowie człowieka.

Podkreślić też należy, iż w wypadku skutku stanowiącego znamię przestępstwa opisanego w art. 157 § 1 k.k. ma być nim naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1 k.k. oraz trwający dłużej niż 7 dni. Nie bez znaczenia dla interpretacji zaistnienia tego skutku jest przyjęte powszechnie określenie tego przestępstwa jako spowodowania "średniego" uszkodzenia ciała (średniego uszczerbku na zdrowiu). Nie chodzi tu więc wyłącznie o czas trwania naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, ale i o to, że naruszenie takie lub rozstrój muszą mieć charakter istotny, w każdym razie w sposób znaczący utrudniać prawidłowe funkcjonowanie narządów.

W sprawie powyższej skutek w postaci naruszenia czynności narządu ciała jakim jest narząd żucia dotyczył złamania zęba i rany wargi, co nie inaczej jak właśnie w sposób znaczący utrudniło pokrzywdzonemu jego funkcjonowanie.

Przestępstwo określone w art. 157 § 1 k.k. może być popełnione umyślnie zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i z zamiarem wynikowym. Podobnie, jak to ma miejsce w wypadku przestępstwa opisanego w art. 156 § 1 k.k., konieczne jest też sięgnięcie do konstrukcji zamiaru ogólnego. Sprawca nie musi uświadamiać sobie i np. chcieć, aby powodowany przez niego uszczerbek na zdrowiu trwał dłużej niż 7 dni albo nie dłużej niż 7 dni. Wystarczy, dla przyjęcia realizacji znamion typu określonego w art. 157 § 1, że sprawca chciał albo przewidując możliwość na to się godził, że spowodowany uszczerbek na zdrowiu nie będzie lekki.

W sprawie powyższej – oceniając kompleksowo zachowanie oskarżonego – uzasadnionym stało się przyjęcie, iż działał on w zamiarze wynikowym. Mając bowiem świadomość siły z jaką zadawany był cios, okolicy ciała w jaką był skierowany (głowa) przewidywał on, iż efektem jego działania mogą być obrażenia ciała nie będące lekkimi i godził się na to.

W sprawie nie zaistniały okoliczności wyłączające bezprawność zarzucanego oskarżonemu czynu.

Mając na uwadze charakter dobra prawnego podlegającego ochronie z mocy art. 157 § 1 k.k. tj. jest zdrowie człowieka, rozumiane jako prawidłowość procesów fizjologicznych i związana z tym wydolność człowieka do wypełniania jego funkcji społecznych. Mając też na względzie rozmiar szkody wyrządzonej i sposób działania oskarżonego należało przyjąć, iż stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu był wyższy od znikomego.

W sprawie nie zaistniały okoliczności wyłączające winę, dlatego też należało przyjąć, iż oskarżony w sposób świadomie postąpił wbrew normie prawnej zawartej w art. 157 § 1 k.k.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd mając na względzie dyrektywy wymiaru kary i środków karnych, a przede wszystkim zapewnienie ich oddziaływania w zakresie indywidualnym i ogólnospołecznym uznał, że właściwa do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu przestępstwa będzie tzw. sekwencja kar, której możliwość wymierzenia statuuje art. 37b k.k. Sąd nie znalazł bowiem uzasadnienia dla wymierzania oskarżonemu kar łagodniejszych rodzajowo, a więc kary grzywny albo ograniczenia wolności na co zezwala przepis art. 37a k.k. Powodem takiego stanowiska jest okoliczność, że oskarżony był uprzednio karany na karę: pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i to za przestępstwo podobne. Co więcej zarzucanego mu czynu dopuścił się w okresie próby.

Mając jednak na względzie, iż oskarżony jest osobą młodą, prowadzi obecnie ustabilizowany tryb życia, ma stałą pracę Sąd uznał, że lepsze oddziaływanie resocjalizacyjne w jego przypadku odniesienie tzw. sekwencja kar, a więc krótkoterminowa kara pozbawienia wolności, która będzie stanowiła swoistą terapię szokową dla oskarżonego, następnie oddziaływanie kary zostanie wzmocnione poprzez kilkumiesięczne wykonywanie przez oskarżonego nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Kara w tej formie ma być alternatywą dla odpowiednio surowej kary bezwzględnego pozbawienia wolności, która często jest sankcją nieodpowiednią z uwagi na cele stawiane przed karą. Sąd podziela pogląd wyrażany w piśmiennictwie gdzie podkreśla się, że w wielu sytuacjach wymierzenie krótkoterminowej kary izolacyjnej jest wystarczające dla osiągnięcia odpowiedniego oddziaływania w zakresie prewencji specjalnej, związanego z tą sankcją. Uzupełnieniem oddziaływania penalnego w takim wypadku jest natomiast kara ograniczenia wolności skierowana ku ugruntowaniu społecznie pożądanych zachowań skazanego, a jednocześnie pozbawiona silnego stygmatyzującego skutku (Konarska-Wrzosek V. (red.), Kodeks karny. Komentarz. LEX WK 2016).

Zgodnie z przepisem art. 37b k.k. w sprawie o występki zagrożony karą pozbawienia wolności, niezależnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w ustawie za dany czyn, sąd może orzec jednocześnie karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy, a jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat - 6 miesięcy, oraz karę ograniczenia wolności do lat 2. Biorąc pod uwagę, że sąd mógł wymierzyć za przypisane oskarżonemu przestępstwo karę od 3 miesięcy do lat 5. pozbawienia wolności, wymierzając karę mieszaną sąd mógł wymierzyć maksymalnie karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, co też uczynił. W zakresie kary ograniczenia wolności, w ocenie sądu wystarczającą dolegliwością dla oskarżonego będzie obowiązek wykonywania jej przez okres 6 miesięcy po 20 godzin w stosunku miesięcznym. W ocenie Sądu, tak ukształtowana kara spełni cele kary w sposób możliwie najpełniejszy.

Nie zasługuje bowiem na zrozumienie i akceptację samowolne działanie naruszające czyjeś zdrowie, a zmierzające do skłonienia danej osoby do działań lub zaniechań zgodnych z wolą naruszającego.

Działając w oparciu o treść art. 46§2k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz M. N. nawiązkę w kwocie 500zł. Kwota ta została ustalona przy uwzględnieniu rodzaju i rozmiaru doznanych przez pokrzywdzonego obrażeń.

Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd zasądził od oskarżonego – jako skazanego w sprawie z oskarżenia publicznego - na rzecz skarbu państwa koszty sądowe w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 180zł (sto osiemdziesiąt złotych)